

Adventsbrev (første søndag i advent 2011)

Kære medlemmer og gudstjenestedeltagere i Aalborg Valgmenighed!

På søndag er det første søndag i advent, og et nyt kirkeår begynder. Foran os ligger et halvt år med fejring af de store højtider: Jul, påske, pinse. Og derimellem Helligtrekonger-tiden, fasten, Mariæ bebudelsesdag, Bededag og selvfølgelig også Kr. Himmelfartsdag. Jeg glæder mig til at fejre disse højtider med jer – både som jeres præst og medvandrer – og vil i den kommende adventstid sende jer en ugentlig hilsen, som forhåbentlig vil være til refleksion og opmuntring i en (for mange) hektisk december.

Første søndag i advent begynder historien forfra. Alt er, som det plejer at være, og alligevel er alt anderledes. For *vi* er anderledes. Vi er ikke de samme, som da vi hørte fortællingerne sidst. Vores liv er ikke de samme, som da vi fejrede jul, påske og pinse sidste gang. Nogle af os har mistet nogen, som vi holdt af, og som vi nu savner. En har sagt det sådan, at sorg er kærlighed, der er blevet hjemløs. Det er godt sagt, og når vi om en måned skal fejre jul, vil nogle af jer virkelig kunne mærke, at I bærer på en kærlighed, der er blevet hjemløs og ikke kan finde ro. Andre af os har skiftet arbejde, bolig og bil. Andre igen er blevet forældre – igen eller for første gang. Lykkelige og ulykkelige begivenheder har fundet sted i verden og i vores liv. Men de største forandringer sker ikke omkring os, men indeni os. Vores sjæl har taget form af den kærlighed, der blev vist os, af de skuffelser, vi gik igennem, af de kampe vi kæmpede, af den latter vi lo, af de tårer vi græd, af det vi håbede, af det vi troede, af det der brød os ned, og det der byggede os op.

Dag efter dag står vi op som nye mennesker.

Vi er aldrig de samme. Med små og store (men for det meste små – nærmest umærkelige) skridt formes vi. Blikket i vores øjne kan blive mildere, renere, klarere, lykkeligere – også selvom vi oplever svære tider og store sorger. Men det kan også gå omvendt. Vi kan komme til at se værre ud. Vi kan blive bitre, sure, utilfredse og fordømmende – også selvom vi oplever velsignelser og glæder i overflod.

Det afhænger ikke så meget af, hvad vi oplever, men hvem vi kigger på.

I teksten til første søndag i advent (Lukasevangeliet 4,16-30) kigger de forventningsfuldt på Jesus, da han træder ind i synagogen og læser op af skriften, hvor Esajas profeterer:

Herrens ånd er over mig, fordi han har salvet mig. Han har sendt mig for at bringe godt budskab til fattige, for at udråbe frigivelse for fanger og syn til blinde, for at sætte undertrykte i frihed, for at udråbe et nådeår fra Herren.

Lad os i denne adventstid kigge forventningsfuldt på Jesus, som kommer for at gøre alting nyt. Lad vores blikke genkende ham, når han baner sig vej ind i vores liv for at udråbe et nådeår fra Herren. Endnu et år i nåden, for nåden omslutter året forfra. Og lad os med det udgangspunkt forvente noget af Ham, som kommer, og som vi venter på. Lad os forvente, at Han vil gøre noget nyt i vores liv og i vores menighed. Lad os *forvente* – altså *vente forud* – at der i det kommende år vil lyde et godt budskab i Aalborg og Nordjylland om håb for de håbløse, frihed til de bundne, syn til de blinde og frihed for de undertrykte.

I adventstiden forkyndes det for os, at vi kan leve med forventning uanset vores omstændigheder.

Med ønsket om en forventningsfuld adventstid for os alle!

Jesper Fodgaard, præst i Aalborg Valgmenighed